

Moeder Esther: mijn kind wees mijn liefde keer op keer af



Esther Groenewegen

Een nachtmerrie voor ouders, als je kind je steeds opnieuw afwijst. Zo ook de dochter van Esther Groenewegen. Na een lange zoektocht weet Esther nu dat haar dochter een reactieve hechtingsstoornis heeft. [Inmiddels coacht ze andere ouders](#) die worstelen met hun kinderen met vergelijkbare problematiek. ‘Mijn kind wees mijn liefde keer op keer af’.

Mijn kind wees mijn liefde keer op keer af. Het was afschuwelijk

“Mama, ik wil dood,” zei mijn dochter plompverloren toen ze zes was. Ik weet nog precies waar het was, we reden op een dijkje ergens en ze zat op de achterbank. Ik schrok zo, dat ik bang was de macht over het stuur te verliezen. Met enorme zelfbeheersing koerste ik af op een parkeerplaats, waar ik in tranen uitbarstte.

Niemand wilde met haar spelen

Toen mijn meisje geboren werd, zat ik in een relatie waarin ik slachtoffer was van huiselijk geweld. Toen ik zwanger was, werd ik al mishandeld en in de maanden na haar geboorte leefde ik in constante spanning vanwege die relatie. Sinds ik meer weet van hoe de hersenen werken, weet ik ook dat mijn dochter als baby in de buik al extra stresshormoon binnen kreeg en die constante dreiging en onveiligheid via mij gevoeld heeft. Ook na de geboorte kreeg ze die mee.

Toen ik me wist los te maken uit die relatie, voelde ik een afstand tussen mij en mijn dochter. Ze wilde zich nooit laten knuffelen en deed me dan vaak pijn. Te hard aan mijn haren trekken, een elleboog in mijn gezicht, dat soort dingen. Ze had nauwelijks een uitdrukking op haar gezicht, of een geforceerde lach en haar pupillen stonden vaak heel wijd, een teken van stress. Eigenlijk was ze constant alert en op haar hoede, haar hele 'zijn' stond in het teken van dreigend gevaar, weet ik nu. En mijn kind wees mijn liefde keer op keer af.

Ik wist niet wat er in haar omging

Ze bleef als klein meisje wel altijd bij me in de buurt en ging nooit 'op onderzoek uit', zoals kinderen doen die veilig gehecht zijn. Ik hoefde haar nooit te zoeken. Tegelijkertijd hield ze me op afstand. Het maakte me ontzettend verdrietig dat ik mijn liefde voor haar niet kwijt kon. Ik hilde elke dag. Soms, als ze sliep, kroop ik naast haar in bed en hield haar vast. Om zo toch nog iets van die nabijheid te voelen.

Ik wist dat het niet klopte, maar werd door mijn omgeving gerustgesteld. "Ieder kind is anders," zei men dan. Maar ik voelde dat dit niet een gewoon 'anders zijn' was. Er was iets aan de hand. Ik wist alleen niet wat.

Ik moet mijn meisje redden

Toen ze naar de basisschool ging, zaten de leraren met hun handen in het haar. Ze wisten niet wat ze met mijn dochter aan moesten. Andere kinderen lieten haar links liggen en ze werd gepest. Dat vertelde ze niet aan mij. Ze vertelde nooit iets. Maar sommige meisjes, die overigens ook niet met haar wilden spelen, vonden het wel zielig voor haar dat ze gepest werd en vertelden dat aan de leerkracht. Via via hoorde ik toen hoe eenzaam ze ook op school was. Ik besloot haar naar het speciaal onderwijs te laten gaan. Verschillende diagnoses volgden, tot uiteindelijk de diagnose 'reactieve hechtingsstoornis' werd gesteld door een psychiater.

Het maakte me blij, maar ook verdrietig. Eindelijk wist ik wat er aan de hand was. Ik dacht: [ik moet mijn meisje redden](#). Een lange zoektocht volgde, waarbij ik vooral heel veel heb geleerd van professionals in Amerika. Ik besloot onder andere traumasensitief op te voeden, waarbij je rekening houdt met het trauma van je kind. Kinderen die op deze manier getraumatiseerd zijn, reageren op een manier die als agressief, grensoverschrijdend of aanstellerig wordt bestempeld, maar eigenlijk reageren ze vanuit hun 'primaire brein' ofwel hun reptielenbrein op een situatie die een acute stressreactie bij hen oproept. De kunst als ouder is om hier sensitief mee om te gaan.

We kletsen heel veel

De professionals gaven mijn dochter weinig hoop op een volledig herstel en dachten dat ze nooit volwaardig in de samenleving zou kunnen meedraaien. Maar ze hebben ongelijk gekregen. Ze is mentaal en emotioneel misschien nog niet zo ver als leeftijdgenoten (ze is nu 21), maar ze heeft een opleiding afgerond en wil een andere gaan doen, ze heeft vriendinnen en we hebben heel fijn contact. We kletsen vooral veel aan tafel of knuffelen de konijntjes die we tijdens de lockdown hebben aangeschaft.

Het is mijn missie om andere kinderen en ouders te helpen die worstelen met hechtingsproblematiek. Ik spreek met professionals en leid groepen ouders om hen te leren anders op te voeden en de hersenen van hun kinderen weer op een manier te laten functioneren die past bij een veilige situatie en niet bij een chronisch onveilige situatie. Soms ontstaat hechtingsproblematiek ook door aanhoudende lichte verwaarlozing. Onze maatschappij is relationeel arm. We brengen veel tijd achter schermen door, ook ouders, en we hebben allemaal onze privacy van een eigen kamer. Maar wat ieder kind nodig heeft is een groep om bij te horen en een veilige, beschikbare ouder.

Ik ben ongelooflijk trots op haar

Als ik nu naar mijn dochter kijk, dan realiseer ik me hoeveel ze me geleerd heeft over het leven. Ik oordeel minder snel, heb veel meer begrip en geniet veel meer van kleine dingen. Ze is op een bepaalde manier mijn leermeester geweest en ik ben ongelooflijk trots op haar.

Lees meer over [Esther en haar werkwijze](#).